

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ եկեղեցին - Թիվ տասնինը

Jeff Pippenger

2025-12-25

Թիվ տասնինը

Հուդայի ցեղի Առյուծը Հիսուսի անուններից մեկն է, որը շեշտադրում է Քրիստոսի գործը՝ Իր մարգարեական Խոսքը կնքելու և ապա այն բացելու մեջ: Հայտնության հինգերորդ գլխում Հուդայի ցեղի Առյուծը, որ նաև Դավթի արմատն է, հաղթեց՝ գիրքը բացելու համար: Դավթի «արմատը» Հեսսեն էր, և Հեսսեի արմատը՝ Փարեսը, և նրա արմատը՝ Հուդան, և նրա արմատը՝ Հակոբը, և նրա արմատը՝ Իսահակը, և նրա արմատը՝ Աբրահամը: Դավթի կամ Հեսսեի արմատը, երբ հիշատակվում է Հուդայի ցեղի Առյուծի հետ առնչությամբ, շեշտադրում է սկզբի և վախճանի սկզբունքները, այսինքն՝ Ալֆան և Օմեգան: Երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է Հայտնության առաջին գլխում, Նրա բնավորության առաջնային հատկանիշն այն է, որ Նա Ալֆան և Օմեգան է: Այն, թե Ով է Նա, նաև այն սկզբունքն է, որ գործադրվում է՝ բացելու այն մարգարեությունները, որոնք Հուդայի ցեղի Առյուծը կնքել է, երբ Նա որոշում է, որ ժամանակն է:

Աստծո մարգարեական Խոսքի կնքագերծումը Աստծո փրկագործական գործի մի բաղադրիչն է, երբ Նա Իր կամքին համաձայն զարթոնքներ առաջացնելու համար գործադրում է Իր Խոսքի գորությունը: Քույր Ուայթն ասում է, որ երբ Դանիելի և Հայտնության գրքերը ավելի լավ հասկացվեն, մեր մեջ մեծ զարթոնք կերևա: Աստծո մարգարեական Խոսքի լույսն է, որ Նրա կամքին համաձայն առաջացնում է զարթոնք և բարենորոգություն:

Քույր Ուայթը, հայացք նետելով վերջին օրերին, մատնանշում է մի մեծ բարենորոգում, որ տեղի է ունենում Աստծո ժողովրդի մեջ վերջին օրերում: Սրբազան պատմության վերածնունդներն ու բարենորոգումները բոլորը ծնվել են Աստծո Խոսքից, և այդ սրբազան ժամանակաշրջաններից յուրաքանչյուրն ուղղված էր դեպի վերջին մեծ վերածնունդն ու բարենորոգումը, որ սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքից քիչ առաջ: Այդ վերածնունդները ծնվում են Աստծո Խոսքի կապանքագերծումից: Յոթ որոտները կնքված էին, ինչպես նաև Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխում:

Երբ մենք կիրառում ենք ցրման մի ժամանակահատվածի մարգարեական հատկանիշները, որոնք կապված են 1260-ի խորհրդանշի հետ, մենք հայտնաբերում ենք, որ Հայտնություն տասնմեկում Մովսեսն ու Եղիան երեք ու կես օր մեռած են ընկած փողոցում: Տասներորդը համարում արդեն հասել է Աստծո բարկության ժամանակը: Մովսեսն ու Եղիան ներկայացնում են Աստծո ժողովրդին մարդու փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Նրանք ցրված են 1260 խորհրդանշական օրեր Սոդոմի և Եգիպտոսի փողոցներում, այնտեղ, որտեղ խաչվեց Հիսուսը:

Մովսեսն ու Եղիան զորացվեցին իրենց վկայությունը տալու համար՝ երրորդ համարից մինչև յոթերորդ համարը, որտեղ նրանք սպանվում են փողոցում: Հովհաննեսը երկրորդ համարում ավարտեց տաճարի չափումը, ապա Մովսեսն ու Եղիան զորացվեցին՝ տալու իրենց վկայությունը՝ քուրձ հագած: Եղիայի և Մովսեսի լուրը տրվեց Փիլադելփիական Միլլերական ադվենտիզմին 1844 թվականին, իսկ 1863 թվականին նրանց ձայները թաղվեցին այն սովորությունների և ավանդույթների տակ, որոնք փոխանցվում են սերնդեսերունդ: Նրանք զորացվեցին իրենց վկայությունը տալու երեք ու կես տարի՝ «քուրձ» հագած, որը 1863 թվականից ի վեր սաստկացող խավարի խորհրդանիշն է:

Երբ մենք Քույր Ուայթի այն սահմանումն ենք կիրառում, ըստ որի յոթ որոտները ներկայացնում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների իրադարձությունները՝ տող առ տող կերպով, մենք կառուցում ենք մի պատմություն, որը սկսվում է պատգամով իջնող մի հրեշտակով, սակայն տող առ տող՝ այդ հրեշտակը և՛ առաջին, և՛ երկրորդ հրեշտակն է: Մեկը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին իր ոտքը դրեց ցամաքի վրա, և մի ոտքը՝ ծովի վրա, իսկ մյուսը հասավ 1844 թվականի ապրիլի 19-ի հիասթափությանը:

Յուրաքանչյուր զուգահեռ պատմության հաջորդ ճանապարհանշանը Աստծո ձեռքն է, որը կապված է Ամբակումի տախտակների հետ: Առաջին հրեշտակի ժամանակ կազմվեց 1843 թվականի քարտեզը, սակայն որոշ թվերում սխալ կար: Երկրորդ հրեշտակի ժամանակ Աստծո ձեռքը Ամբակումի տախտակների ճանապարհանշան է, որը ներկայացված է նրանով, երբ Նա Իր ձեռքը հեռացրեց այդ սխալից: Երբ Նա հեռացրեց Իր ձեռքը, պատգամը աստիճանաբար զարգացավ մինչև իր զագաթնակետը Էքզեթերի ճամբարային ժողովում՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հիասթափությունից անմիջապես առաջ:

Երկու գծերը նույնացնում են համաշխարհային մի պատգամ, որովհետև եկող հրեշտակը մի ոտքը դնում է ցամաքի վրա, իսկ մյուսը՝ ծովի վրա, և ներշնչանքը մեզ հայտնում է, որ սա ներկայացնում է համաշխարհային մի պատգամ: Հրեշտակը նաև նույնացնում է տասը կույսերի առակի մեջ հապաղման ժամանակի սկիզբը: Այս առաջին ուղենիշի մոտ մենք նաև տեսնում ենք Աստծո ձեռքը, որ մի սուտ է առաջ բերում: 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, մարգարեապես, երևում էր, թե տեսիլքը ստել էր, սակայն նրանք, ովքեր համբերություն ունեին, սպասեցին, և թեև տեսիլքը հապաղում էր, այն չստեց: Բայց երբ սկսվում է այն գիծը, որ մենք կառուցում ենք, առաջին հիասթափության սուտը նշվում է որպես առաջին ուղենիշի մի հատկանիշ:

Այնուհետև Աստծո ձեռքի նշանը և Ամբակումի տախտակները ցույց են տալիս, որ Աստված ծածկում է մի սխալ, ապա Իր ձեռքը հեռացնում է այդ սխալից: Միլլերական պատմության մեջ այդ սխալը Աստծո կողմից թույլատրվեց 1842 թվականի մայիսին, երբ տպագրվեց աղյուսակը, և այնուհետև այդ սխալը հայտնվեց, երբ ավարտվեց 1843 թվականը, սակայն որոշ ժամանակ անց էր, որ Տերը Իր ձեռքը հեռացրեց թվերի մեջ եղած սխալից: Այդ սխալը շարունակվեց 1842 թվականի մայիսից մինչև առաջին հիասթափությունից հետո եղած մի ժամանակամիջոց: Առաջին հրեշտակի համար Աստծո ձեռքը և Ամբակումի տախտակները նշված են 1842 թվականի մայիսին, սակայն

երկրորդ հրեշտակի պատմության մեջ Նրա ձեռքի հեռացումը լինելու էր առաջին հիասթափությունից կարճ ժամանակ անց:

Սա «ձեռքի» նշանաբարը նույնացնում է որպես մարգարեական ժամանակաշրջան: Մի ժամանակաշրջան, որ սկսվում է այն բանով, որ Նրա ձեռքը ծածկում է մի սխալ, և ապա ավարտվում է նրանով, որ Նրա ձեռքը հանվում է այդ սխալից: Նրա ձեռքի այս ծածկելն ու բացահայտելը պատկերավորում է Հուդայի ցեղից Եկած Առյուծի գործը, երբ Նա կնքում, ապա ապակնքում է մարգարեական լույսը: Նա ծածկեց ճշմարտությունը, ապա հայտնեց հենց նույն ճշմարտությունը՝ մի այլ լույսի ներքո, որը չէր հակասում սկզբնական լույսին: Նա դա արեց, որպեսզի առաջ բերի միլլերիտական Կեսգիշերային Աղաղակի զարթոնքն ու բարենորոգությունը:

Հապաղման ժամանակը, որ սկսվեց հրեշտակի գալստյամբ, ավարտվեց, երբ Նրա ձեռքը վերցվեց, այսպիսով արձակելով մարգարեական լույսը, որը սկիզբ դրեց «յոթերորդ ամսվա շարժմանը», որ առաջնորդեց դեպի Կեսգիշերային աղաղակի լուրը Էքզեթերի ճամբարական ժողովում, որտեղ այդ լուրը վերածվեց մակընթաց ալիքի՝ մինչև փակ դուռը մեծ հիասթափության ժամանակ: Աստծո գործության դրսևորումը Իր Խոսքի արձակմամբ, առաջ բերեց աճող զարթոնք և բարենորոգություն:

1863 թվականին Լատդիկեական Միլլերական շարժմանը արգելվեց անցնել Հորդանանը, և նրանք նշանակվեցին անապատին՝ Եդիային ու Մովսեսին քարկոծելու համար: Վիլյամ Միլլերի լուրը Եդիայի լուրն էր, իսկ Միլլերի հիմնարար լուրը Մովսեսի «յոթ ժամանակներն» էին: «Յոթ ժամանակները» մերժել նշանակում էր սպանել Մովսեսին, իսկ Միլլերի կողմից ներկայացված հիմնարար ճշմարտությունը մերժել նշանակում էր սպանել Եդիային: 1863 թվականին պատգամաբերը և լուրը սպանվեցին փողոցում, և այդ պահից սկսած նրանց գտնելու միակ ճանապարհը Երեմիայի հին շավիղներում նրանց գերեզմանները որոնելն էր: Նրանք մեռած էին փողոցում, այսինքն՝ մինչև որ հարություն առնեն: Նրանք հարություն են առնում, երբ «յոթ որոտների ապագա իրադարձությունները», որոնք «իրենց կարգով պիտի բացահայտվեն», կրկնվում են՝ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

Երբ առաջին հրեշտակի պատմությունը դրվում է երկրորդ հրեշտակի պատմության վրա, մարգարեական կառուցվածքը ստեղծում է մի հղման կետ՝ հետևելու Քրիստոսի ձեռքին, որն է լույսը Կեսգիշերային Աղաղակի ճանապարհի վրա: Կեսգիշերային Աղաղակի սկզբնական լույսը լուսավորում է ճանապարհը, և հենց Նրա «փառավոր աջ բազկի» լույսն է, որ առաջնորդում է այդ ճանապարհով վեր:

«Թվում էր, թե ես շրջապատված էի լույսով և երկրից բարձրանում էի ավելի ու ավելի վեր: Ես դարձա, որպեսզի աշխարհում գտնեմ աղվենտ ժողովուրդը, բայց չկարողացա նրանց գտնել, երբ մի ձայն ասաց ինձ. «Նայի՛ր դարձյալ և նայի՛ր մի փոքր ավելի վեր»: Այդ ժամ ես բարձրացրի աչքերս և տեսա ուղիղ ու նեղ մի ճանապարհ, բարձրացված աշխարհի վերևում: Այս ճանապարհով աղվենտ ժողովուրդը գնում էր դեպի քաղաքը, որ գտնվում էր ճանապարհի հեռավոր ծայրում: Նրանց ետևում, ճանապարհի սկզբում, հաստատված էր մի պայծառ լույս, որի մասին հրեշտակը ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերյան աղաղակն» էր: Այս լույսը

փայլում էր ողջ ճանապարհի երկայնքով և լուսավորում էր նրանց ոտքերը, որպեսզի նրանք չսայթաքեն:»

«Եթե նրանք իրենց աչքերը հաստատած պահեին Հիսուսի վրա, որ հենց իրենց առջև էր և առաջնորդում էր նրանց դեպի քաղաքը, նրանք ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, և իրենք ակնկալել էին, որ արդեն իսկ այնտեղ մուտք գործած կլինեին: Այնժամ Հիսուսը քաջալերում էր նրանց՝ բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազկից մի լույս էր ելնում, որ ակեղծվում էր աղվենտական խմբի վրա, և նրանք աղաղակում էին. «Ալելուիա»: Իսկ ուրիշները անխոհեմաբար ուրացան իրենց ետևի լույսը և ասացին, թե այնքան հեռու իրենց առաջնորդողը Աստված չէր: Նրանց ետևի լույսը մարեց՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, կորցրին տեսադաշտից նշանն ու Հիսուսին, և ճանապարհից ընկնելով՝ ցած ընկան ներքևի խավար ու ամբարիշտ աշխարհը»: Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Երբ Քրիստոսը բարձրացնում է Իր փառավոր բազուկը, Նա Իր «ձեռքը» գործածում է որպես Իր ժողովրդի առաջնորդության Իր գործի խորհրդանիշ: Երբ երկրորդ հրեշտակի գալուստը միավորում ենք առաջին հրեշտակի հետ, որը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, գտնում ենք, որ երկու հրեշտակներն էլ իրենց ձեռքերում մի պատգամ ունեին:

«Ինձ ցույց տրվեց այն հետաքրքրությունը, որ ամբողջ երկինքն ուներ երկրի վրա կատարվող գործի հանդեպ: Հիսուսը հզոր մի հրեշտակի հանձնարարեց իջնել և զգուշացնել երկրի բնակիչներին, որպեսզի պատրաստվեն Նրա երկրորդ հայտնությանը: Երբ հրեշտակը Հիսուսի ներկայությունից հեռացավ երկնքում, չափազանց պայծառ և փառավոր մի լույս գնում էր նրա առաջից: Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը և մարդուն զգուշացնել Աստծո գալիք բարկության մասին: ...»

«Մի ուրիշ հզոր հրեշտակ հանձնարարություն ստացավ երկիր իջնելու: Հիսուսն իր ձեռքում դրեց մի գիր, և երբ նա եկավ երկիր, աղաղակեց. «Բաբելոնն ընկավ, ընկավ»: Այնուհետև ես տեսա, որ հիասթափվածները դարձյալ իրենց աչքերը բարձրացրին դեպի երկինք՝ հավատով և հույսով նայելով իրենց Տիրոջ հայտնությանը: Բայց շատերը, կարծես, մնում էին մի բթացած վիճակի մեջ, ասես քնած լինեին. սակայն ես կարող էի նրանց դեմքերի վրա տեսնել խոր վշտի հետքը: Հիասթափվածները Սուրբ Գրություններից տեսան, որ իրենք գտնվում էին ուշացման ժամանակում, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը: Նույն ապացույցը, որ առաջնորդել էր նրանց 1843-ին սպասելու իրենց Տիրոջը, առաջնորդեց նրանց նաև 1844-ին Նրան սպասելուն: Սակայն ես տեսա, որ մեծամասնությունը չէր տիրապետում այն եռանդին, որ առանձնահատկացնում էր նրանց հավատքը 1843-ին: Նրանց հիասթափությունը թուլացրել էր նրանց հավատքը»: Early Writings, 246, 247.

Երկու հրեշտակներն էլ այն երեք հրեշտակներից յուրաքանչյուրն են, որոնք միասին մեկ խորհրդանիշ են կազմում, ուստի նրանք համահունչ են իրենց ներկայացրած

պատգամի առումով, թեև նրանցից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է իր սեփական առանձնահատուկ պատգամը: Երկու հրեշտակների ձեռքում էլ կա «գրություն», որը ներկայացնում է փորձություն: «Առաջին և երկրորդ հրեշտակները պետք է ընթանան երրորդ հրեշտակին զուգահեռ»:

«Աստված Հայտնություն 14-ի լուրերին տվել է իրենց տեղը մարգարեության շարքում, և նրանց գործը չպետք է դադարի մինչև այս երկրի պատմության փակվելը: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերը դեռևս ճշմարտություն են այս ժամանակի համար և պետք է ընթանան զուգահեռաբար այն լուրի հետ, որ հաջորդում է: Երրորդ հրեշտակը բարձրաձայն հռչակում է իր նախազգուշացումը: «Այս բաներից հետո,— ասում է Հովհաննեսը,— ես տեսա մի այլ հրեշտակի, որ իջնում էր երկնքից՝ ունենալով մեծ իշխանություն, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»: Այս լուսավորության մեջ միավորված է բոլոր երեք լուրերի լույսը»: The 1888 Materials, 803, 804.

Քույր Ուայթը երրորդ հրեշտակին նույնացնում է Հայտնություն տասնութի հրեշտակի հետ և նույնացնում է, որ առաջին և երկրորդ հրեշտակները պետք է ընթանան զուգահեռ այն մարգարեական պատմությանը, որը ներկայացված է Հայտնություն տասնութի երրորդ հրեշտակով: Այսպիսով, նա առաջին հրեշտակի իջնելը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, համադրում է 9/11-ի հետ և նույնացնում է, որ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը «երրորդ հրեշտակն» է: Երրորդ հրեշտակը երեքից վերջինն է և նախապատկերված է առաջինով, և այս պատճառով Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ առաջին հրեշտակի առաքելությունը նույնական էր Հայտնություն տասնութի հրեշտակի առաքելությանը, որովհետև երկու հրեշտակների առաքելությունն էլ «երկիրը լուսավորել իր փառքով» էր:

«Յոթ որոտները» ներկայացնում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության ներսում տեղի ունեցող իրադարձությունների մի ուրվագծում, որը պիտի կրկնվի երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ: Ներշնչանքը առաջնորդել է, որ երբ այս պատմությունները համադրենք «տող առ տող», առաջին հրեշտակի իջնելը 1840 թվականին համընկնում է Նրա իջնելուն 9/11-ին: Դա մատնանշում է փորձության մի պատգամ, որը պետք է ուսովի երկու վկաների հետ, և առաջին նշագծի հետ համադրում է մի հիասթափություն:

«Յոթ որոտները» ներկայացնում են այն մարգարեական ժամանակաշրջանը, որ սկսվում է մի հիասթափությամբ և ավարտվում՝ ավելի մեծ հիասթափությամբ:

Երբ առաջին հրեշտակի իջնելու մարգարեական գիծը համադրվում է երկրորդ հրեշտակի գալուստի հետ, այն առաջ է բերում «ճշմարտության մի կառուցվածք»։ Ըշմարտությունը սահմանվում է որպես երեք քայլ, որոնցից առաջինն ու վերջինը նույնն են, իսկ միջին քայլը ներկայացնում է ապստամբությունը: Առաջին երկու հրեշտակներին այս կառուցվածքի հետ համադրելը առաջ է բերում առաջին և երկրորդ հրեշտակներից կազմված մի կառուցվածք, որը պատկերում է Հայտնություն տասնութի երրորդ հրեշտակին, իսկ Հայտնություն տասնութի երրորդ հրեշտակը և՛ առաջին, և՛ երկրորդ հրեշտակների համադրությունն է:

Հայտնություն տասնութի երրորդ հրեշտակը կազմված է երկու ձայնից: Առաջին ձայնը իրականացավ, երբ 9/11-ին Նյու Յորքի շենքերը փլվեցին, իսկ չորրորդ համարի երկրորդ ձայնը կիրակնօրյա օրենքն է: 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակահատվածում Հայտնություն տասնութի երրորդ հրեշտակը ներկայացնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների համադրությունը: Քանի որ սա է փաստը, այդ երկու հրեշտակների պատմությունը «տող առ տող» օգտագործել Հայտնություն տասնութի երրորդ հրեշտակի պատմությունը ներկայացնելու համար, նշանակում է առաջին և երկրորդ հրեշտակին համապատասխանեցնել առաջին և երկրորդ հրեշտակին:

Երկու հրեշտակներ հասնում են առաջին հիասթափությանը, և երկու հրեշտակներն էլ մարգարեականորեն փոխկապակցված են, և երկուսն էլ ունեն փորձության պատգամ, որը հրեշտակի ձեռքում է: Գծում հաջորդաբար ներկայացված ուղենիշը Ամբակումի տախտակներն են, որոնք անմիջականորեն կապված են Աստծո ձեռքի հետ: Առաջին հրեշտակի գծում 1843 թվականի քարտեզը պատրաստվում է 1842 թվականի մայիսին, իսկ երկրորդ հրեշտակի գծում քարտեզ չկար: Քարտեզն ավարտվել էր երկրորդ հրեշտակի հասնելուն պես: Ամբակումի տախտակի ուղենիշը երկրորդ հրեշտակի գծում Աստծո ձեռքի հեռացումն է 1843 թվականի քարտեզի թվերի մեջ եղած մի սխալից:

Նրա ձեռքը ծածկեց առաջին հրեշտակի ճանապարհանշանի սխալը, և Նրա ձեռքը հանվեց հենց այդ նույն ճանապարհանշանի վրա՝ երկրորդ հրեշտակի գծում: Այսպիսով, Ամբակումի տախտակների ճանապարհանշանը՝ առաջին և երկրորդ հրեշտակների զուգահեռ գծերում, ներկայացնում է երկու քայլ: Առաջին քայլին Նրա ձեռքը ծածկում է մի սխալ, իսկ Ամբակումի տախտակների ճանապարհանշանի ժամանակաշրջանի վերջում Նա հանում է Իր ձեռքը: Դանդաղելու ժամանակը սկսվեց երկրորդ հրեշտակի գալուստով, և դանդաղելու ժամանակը աստիճանաբար ավարտվում է՝ սկսվելով Նրա ձեռքի հեռացմամբ: Ամբակումի տախտակների ճանապարհանշանը ներկայացնում է մի ժամանակահատված, որը սկզբում նշանավորվում է Քրիստոսի ձեռքով և ավարտին՝ Նրա ձեռքով:

Երկու ձեռքեր նշված են առաջին հիասթափության ժամանակ, և երկուսն էլ ունեն փորձության պատգամ, որը պետք է վերցվի և ուտվի: Այնուհետև մարգարեական ժամանակի մի շրջան, որը ներկայացնում է հիմնարար ճշմարտությունները, սկսվում է Աստծո ձեռքի ծածկելով և ավարտվում՝ Նրա ձեռքի բացահայտելով: Հաջորդ հանգրվանը Էքսեթերի ճամբարային ժողովն է, որտեղ կեսգիշերի աղաղակը բաժանում և մաքրում է նրանց, ովքեր պիտի հետևեն Քրիստոսի ձեռքին դեպի Սրբությունների Սրբոցը:

Երբ Քրիստոսը մտավ Ամենասուրբ Վայրը, Նա իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց, որ ժամանակ այլևս պիտի չլինի: Նա հենց նոր կնքել էր «յոթ որոտները», որոնք ներկայացնում են առաջին երկու հրեշտակների պատմությունը՝ կրկնվելով երրորդի պատմության մեջ: Նա կնքեց «յոթ որոտները», ինչպես կնքել էր Դանիելի մարգարեությունները տասներկուերորդ գլխում: Դանիելի տասներկուերորդ գլխում, խորհրդանշական ժամանակի երեք շրջաններից առաջինի սկզբում, Քրիստոսը երկինք է բարձրացնում երկու ձեռքերն էլ և հռչակում, որ երբ Աստծու ժողովրդի ցրումը

ավարտվի, նրանք, ովքեր դառնում են «զարմանալի մարդիկ», պիտի մաքրվեն և բարձրացվեն որպես ընծա: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների կառուցվածքը, որը մենք այժմ դիտարկում ենք, խորհրդանշականորեն դրսևորում է Աստծու ձեռքը յուրաքանչյուր քայլում:

Երբ Նա ծածկում է ճշմարտությունը, դա հիասթափություն է առաջ բերում, իսկ երբ Նա հեռացնում է Իր ձեռքը, լույս է արտադրվում, և այդ լույսը Կեսգիշերային Աղաղակի լույսն է: Առաջին հիասթափությունից մինչև մեծ հիասթափությունը կրում է ալֆայի և օմեգայի ստորագրությունը և ներկայացվում է ճշմարտության կառուցվածքի մեջ: Սկիզբը ներկայացնում է վերջը, իսկ երկու հիասթափությունների միջև եղած ճանապարհային նշանը պատկերում է Ամբակումի տախտակների կնքման և ապակնքման ազդեցությունը, ինչը Երեմիայի հին ճանապարհների ապակնքումն է, և ներկայացնում է այն հիմքը, որի վրա տաճարը կանգնեցվում է Կիրակնօրյա օրենքից առաջ, երբ ավարտված տաճարը բարձրացվում է բոլոր լեռներից վեր: Ճշմարտության խոսքի մեջ գտնվող միջին ճանապարհային նշանը ներկայացնում է ապստամբություն, և այն ապստամբության մեջ, որ ներկայացված է ցորենի և որոմների վերջնական բաժանմամբ, ի հայտ է բերում անմիտ կույսերի ապստամբությունը:

Ամբոխությունը, որ ներկայացված է Ամբակումի տախտակների նշանաքարով, ներկայացված է որպես առաջընթացական, որովհետև դա մեկ նշանաքար չէ, այլ որոշակի սկիզբ և ավարտ ունեցող մի ժամանակաշրջան, ինչպես ներկայացված է Աստծո ձեռքով: Աստծո ձեռքը երկու անգամ է առաջին հիասթափության ժամանակ, որովհետև կան երկու հրեշտակներ, որոնք երկուսն էլ մի պատգամ ունեն իրենց ձեռքերում: Ապստամբության հաջորդ նշանաքարն ունի սկիզբ և ավարտ նշող ձեռք, ուստի այն ևս իր մարգարեական բնութագրերի մեջ ունի երկու ձեռք: Մեծ հիասթափության երրորդ նշանաքարը մատնանշում է Քրիստոսին, որ բարձրացնում է Իր ձեռքը և երդվում դեպի երկինք, հենց այն նույն հատվածում, որտեղ յոթ որոտները կնքվում են, ինչպես Դանիելի տասներկուերորդ գլուխն էր: Հենց այն կետում, որտեղ հրեշտակը նշում է այն մարգարեական կառուցվածքի ավարտը, որին այժմ անդրադառնում ենք առաջին երկու հրեշտակների առնչությամբ, Նա ավարտում է մարգարեական ժամանակի կիրառությունը և Իրեն տեղադրում է Դանիելի գրքի զուգահեռ հատվածում, որտեղ Նա ոչ թե բարձրացնում է Իր ձեռքը, այլ բարձրացնում է Իր երկու ձեռքերը:

Դանիել տասներկուսում կան երեք մարգարեական ժամանակահատվածներ, որոնք վերջին օրերում բացվում են, որովհետև սա է այն, ինչ պիտի պատահի Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում: Դանիելի եզրափակիչ գազաթնակետային տեսիլքում առաջին հիշատակված բանն այն էր, որ Դանիելը, որը ներկայացնում է Աստծո մնացորդացյալ ժողովրդին, հասկացողություն ուներ թե՛ այդ բանի, թե՛ տեսիլքի վերաբերյալ: Դանիելի կողմից արձանագրված վերջին բանը այն է, թե ինչպես գիտության աճը գործադրվեց Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից՝ Աստծո ժողովրդի մեջ, որոնք առանձնացվում են որպես հասկացողներ, առաջ բերելու վերջնական վերածնունդն ու բարենորոգությունը: Նա իրականացնում է Իր ժողովրդի

կնիքադրումը՝ Հայտնության «յոթ որոտների» բացմամբ՝ Դանիել տասներկուսի «երեք ժամանակահատվածների» բացման հետ առնչությամբ:

Երբ Հիսուսը նշում է, որ Աստծո ժողովրդի գործության ցրման երեքուկես մարգարեական օրերի ավարտին բոլոր «հրաշքները» պիտի ավարտված լինեն, Նա մատնանշում է 2023 թվականի հուլիսը, երբ Հայտնություն տասնմեկի փողոցներում մահվան երեքուկես օրերը ավարտվեցին: Այժմ հրաշքները պիտի ավարտվեն կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Նա 2023 թվականի հուլիսը նշանավորեց՝ բարձրացնելով ոչ թե մեկ, այլ երկու ձեռքերը: Այդպիսով Նա նշանավորում էր ձգձգման ժամանակի ավարտը, ինչպես այն ժամանակ, երբ Իր ձեռքը հեռացրեց միլլերական պատմության սխալից: Առաջին հիասթափությունը տեղի ունեցավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին՝ որպես միլլերականների առաջին հիասթափության նախատիպ, և ձգձգման ժամանակը սկսվեց ու շարունակվեց, մինչև որ Նա երկրորդ անգամ մեկնեց Իր ձեռքը՝ 2023 թվականի հուլիսին Իր մնացորդ ժողովուրդը հավաքելու համար:

Առաջին հիասթափությունը ներկայացված է Աստծո ձեռքով, որ ծածկում է մի սխալ, որը միլլերականների համար 1843 թվականը ճանաչելն էր՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փոխարեն: Այդ հիասթափությունը ներկայացված է տասներկուերորդ գլխի տասներկուերորդ համարում: Առաջին հիասթափությունը ներկայացված է Նրա ձեռքով, որ ծածկում է սխալը, և այն նախապատկերվեց միլլերականներով, որոնք հասան առաջին հիասթափությանը: Տասներկուերորդ համարում եղած բառը «գալիս է»-ն է: Երանի նրան, ով սպասում է և «գալիս է» մինչև 1335-ը. երանի նրան, ով «գալիս է» մինչև 1844 թվականի ապրիլի 19-ի հիասթափությունը: «Գալիս է» թարգմանված բառը նշանակում է «դիպչել»: Միլլերականները վերապրեցին իրենց առաջին հիասթափությունը, երբ 1843 թվականը դիպավ 1844 թվականին: Դանիել տասներկուսի տասներկուերորդ համարը նույնացնում է թե՛ 1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափությունը, սակայն առավել անմիջականորեն՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի առաջին հիասթափությունը:

Վերջի ժամանակ բացվող այն երեք ժամանակաշրջաններից առաջին մարգարեական ժամանակաշրջանը և վերջին մարգարեական ժամանակաշրջանը, երբ գիտությունը շատանում է և կատարում է ցորենի ու որոմների վերջին բաժանումը, այդպիսով նույնացնելով այն մարգարեական լույսի բացվելը, որը կնքում է հարյուր քառասունչորս հազարը, նույն մարգարեական ժամանակաշրջանն են:

Յոթերորդ համարի առաջին ժամանակահատվածը Հայտնություն տասնմեկի երեքուկես օրերի ցրման ավարտն է՝ 2023 թվականի հուլիսին, իսկ տասներկուերորդ համարի ժամանակահատվածը նույն այդ ցրման սկիզբն է՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Ալֆան և Օմեգան Դանիել տասներկուսում յոթ որոտների պատմությունը նշել էին որպես այն պատմությունը, որ սկսվում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությամբ և ավարտվում երեքուկես խորհրդանշական օր անց՝ 2023 թվականի հուլիսին: Ոչ պակաս կարևոր է նաև այն, որ երբ Ալֆան և Օմեգան նշանադրեց վերջնական հապաղման ժամանակի սկիզբն ու ավարտը, Նա ոչ թե մեկ, այլ Իր երկու ձեռքերն էլ բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս

հավիտենից:

Մարդու Որդի եղող Աստծո Որդին ուխտվում է Հոր հետ հենց այնտեղ, որտեղ սկսվեց Աստծո ուխտի ժողովրդի պատմության գազաթնակետը, երբ Քրիստոսը նախ Աբրամին կանչեց խոստումով, ապա հաստատեց այդ խոստումը՝ երդմամբ: Հանի՛ր քո կոշիկները, դու սուրբ հողի վրա ես:

Երեք մարգարեական ժամանակաշրջանների միջին տառը ոչ այլ ինչ է, քան Աբրամի և Պողոսի ուխտի ժամանակի՝ 430 տարիների մարգարեության օմեգա կատարումը, ինչպես այն ներկայացված է տասնմեկերորդ համարի 1290 տարիների մեջ: Համարին միլլերիտական ըմբռնմամբ մոտենալը ցույց տվեց պապականության համար պատրաստության երեսնամյա ժամանակաշրջան, որին այնուհետև հաջորդում են պապական հալածանքի 1260 տարիները: Աբրամի 430 տարիները ներկայացնում են գերություն և ազատագրում որոշակի ազգի մեջ՝ միաժամանակ այն առաջին երեսուն տարիների հետ, որոնք ներկայացնում են, որ Տերը ուխտի մեջ է մտնում Աբրամի հետ: Քահանաների համար երեսնամյա պատրաստությունը սկսվեց 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, և այդ երեսուն տարիները ավարտվում են Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ համարը մատնանշում է, որ ամայացման գարշելիությունը պիտի կանգնեցվի, և ապա պիտի հալածի Աստծո ժողովրդին 1260 խորհրդանշական տարիների ընթացքում՝ համապատասխանելով Հովհաննեսի 42 խորհրդանշական ամիսներին Հայտնություն տասներեքում:

Հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգչական շարժումը սկսվեց 1989 թվականին, երբ Տերը սկսեց Իր աշխատանքը՝ պատրաստելու մի քահանայություն, որ պիտի ծառայի կեսգիշերի ճգնաժամի ընթացքում, որը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքից: Ալֆան և Օմեգան կանգնած էր Հիդդեկել գետի ջրերի վրա և բարձրացրեց Իր երկու ձեռքերը դեպի երկինք՝ երդվելով, որ երբ 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև 2023 թվականի հուլիս ձգվող ցրումը կատարվի, ապա Քրիստոսի այն աշխատանքի հետ կապված հրաշքները, որով Նա միավորում է Իր Աստվածությունը մարդկության հետ, պիտի ավարտվեն:

Սա տասներորդ գլխի նույն հռչակումն է՝ յոթ որոտների շղթայի մեջ, որովհետև Նա ոչ միայն այնտեղ ավարտեց ժամանակի մարգարեական կիրառությունը, այլև պարզորոշ ցույց տվեց, որ յոթերորդ փողի հնչելու օրերին Աստծո խորհուրդը պիտի ավարտվի: Դանիել տասներկուսի զուգահեռ հատվածը ցույց է տալիս, որ երբ ցրումը ավարտվեց 2023 թվականի հուլիսին, Աստծո ժողովրդի կնքման ավարտը ևս պիտի կատարվեր, ինչպես ներկայացված է յոթերորդ փողի հնչմամբ, որը համընկնում էր Քրիստոսի՝ Իր ձեռքը բարձրացնելու և երդվելու հետ երկու զուգահեռ հատվածներում:

Դանիելի տասներկուսի եռակի պատգամի առաջին մարգարեական ժամանակաշրջանը և վերջին մարգարեական ժամանակաշրջանը կրում են ալֆա և օմեգա ստորագրություն: Յոթերորդ համարի առաջին ժամանակաշրջանը նշում է հենց այն նույն ժամանակաշրջանի ավարտը, որի սկիզբը նշվում է տասներկուերորդ համարում: Յոթերորդ և տասներկուերորդ համարների միջև ներկայացված է վերջի

Ժամանակի պատմությունը՝ 1989 թվականից մինչև փորձաշրջանի փակվելը: Յոթերորդ համարի ալֆա ժամանակաշրջանի և տասներկուերորդ համարի օմեգա պատմության միջև ներկայացված է մարդկության վերջին ապստամբությունը՝ Կիրակնօրյա օրենքից մինչև Միքայելի կանգնելը, և այն ներկայացված է հենց այն գլխում, որտեղ Միքայելը կանգնում է:

Միջին ժամանակաշրջանի ապստամբությունը նախ և առաջ ապստամբության արտաքին պատմությունն է, իսկ առաջին երեսուն տարիները այն քահանաների պատրաստության ներքին պատմությունն են, որոնք ուղղակի առճակատման մեջ են այն արտաքին ուժերի հետ, որոնք ներկայացված են հաջորդող 1260 ժամանակաշրջանում:

Միջին ժամանակահատվածը ներկայացնում է երբայական այբուբենի տասներեքերորդ տառի ապստամբությունը, և այն միավորվում է ներքինի հետ, քանի որ պատկերում է մեծ պայքարի վերջին ճակատամարտը երկիր մոլորակի վրա, մինչ փորձաշրջանը դեռ շարունակվում է: Արտաքինի և ներքինի այդ միավորումը նաև Դանիելի վերջին տեսիլքի պատգամն է, որը ներկայացված է Հիդդեկել գետով և այն երեք գլուխներով, որոնք նույնպես կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը և կառուցված են ճշմարտության կառուցվածքի վրա: Առաջին և վերջին գլուխները վերաբերում են Աստծու ժողովրդի կնքվելուն, որոնք ներկայացված են որպես հավիտյան շողացող աստղեր: Ապստամբության միջին գլուխը նույն պատմությունն է մատնանշում, որը ներկայացված է տասնմեկերորդ համարում՝ 1290 տարիներով, որը հենց նույն կառուցվածքի միջին համարն է:

Երբ Քրիստոսը մարգարեական կառուցվածքի մեջ գործածում է Իր ձեռքը, այն ներկայացնում է բազմաթիվ ճշմարտություններ, սակայն այն նաև ներկայացնում է այն ճանապարհը, որով Նա առաջնորդում է Իր ժողովրդին: Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը սկսեց ապակնքվել 2023 թվականի հուլիսին: Այդ ապակնքումը ներառում է յոթ որոտների ապակնքումը և Դանիելի պատգամը, ինչպես ներկայացված է տասներկուերորդ գլխում: Ապակնքումը տեղի է ունենում քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմության մեջ, որը սկսվել է 1989 թվականին և ավարտվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ պատմության ընթացքում Աստծո ժողովուրդը պիտի կնքվի, և նրանք կնքվում են Սուրբ Հոգու հեղմամբ: Սուրբ Հոգու վերջնական հեղումը նույնացվում է Հայտնության ութերորդ գլխում, որտեղ այն ներկայացված է որպես յոթերորդ, և հետևաբար՝ վերջին կնիքը: Հուդայի ցեղի Առյուծը հաղթեց հինգերորդ գլխում, որպեսզի բացի յոթ կնիքներով կնքված գիրքը:

Վեցերորդ կնիքը բարձրացրեց վեցերորդ գլխի վերջում տրված հարցը՝ թե ով պիտի կարողանա կանգուն մնալ այն ժամանակահատվածում, երբ մեղքի համար այլևս բարեխոսություն չի լինելու:

որովհետև եկել է Նրա բարկության մեծ օրը, և ո՞վ պիտի կարողանա կանգուն մնալ: Հայտնություն 6:17:

Հաջորդ գլուխը, կամ կարելի է ասել՝ հաջորդ համարը, ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը և այն մեծ բազմությանը, որ հավաքվում է Աստծո արքայության մեջ կիրականորյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում: Հարյուր քառասունչորս հազարը վեցերորդ կնիքի հարցի պատասխանն են: Այն բանից հետո, երբ նրանք ներկայացվում են յոթերորդ գլխում, ութերորդ գլուխը ցույց է տալիս, որ յոթերորդ և վերջին կնիքը հանվում է:

Եվ երբ Նա բացեց յոթերորդ կնիքը, երկնքում լռություն տիրեց մոտ կես ժամ: Եվ ես տեսա այն յոթ հրեշտակներին, որ կանգնած էին Աստծո առաջ, և նրանց տրվեցին յոթ փողեր: Եվ մի ուրիշ հրեշտակ եկավ ու կանգնեց սեղանի մոտ՝ ունենալով ոսկե բուրվառ, և նրան տրվեց շատ խունկ, որպեսզի այն մատուցի բոլոր սրբերի աղոթքների հետ միասին այն ոսկե սեղանի վրա, որ գահի առաջ էր: Եվ խնկի ծուխը, որ սրբերի աղոթքների հետ էր, հրեշտակի ձեռքից վեր ելավ Աստծո առաջ:

Եվ հրեշտակը վերցրեց բուրվառը, լցրեց այն զոհասեղանի կրակով և զցեց երկրի վրա. և եղան ձայներ, որոտումներ, փայլատակումներ և երկրաշարժ: Հայտնություն 8:1-5.

«Կրակը», որ Եսայիայի վեցերորդ գլխում ներկայացված է որպես «ածուխ» և որը Քույր Ուայթը բնորոշում է որպես մաքրագործության խորհրդանիշ, վերցվում է զոհասեղանից և նետվում երկրի վրա: Հոգեգալստյան օրը երկնքից եկած «կրակը» ներկայացված էր «կրակի» լեզուների կերպարանքով: «Կրակն» է, որ Ուխտի Պատգամաբերը գործածում է Ղևիի որդիներին մաքրագործելու համար:

«Նրա քամհարը Նրա ձեռքում է, և Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը ու Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում»: Մատթեոս 3:12: Սա մաքրման ժամանակներից մեկն էր: Ճշմարտության խոսքերով հարողը բաժանվում էր ցորենից: Քանի որ նրանք չափազանց ունայն էին և ինքնարդար՝ հանդիմանություն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհ կյանքի ընդունելու համար, շատերը հեռացան Հիսուսից: Շատերը դեռևս նույն բանն են անում: Այսօր հոգիները փորձվում են, ինչպես փորձվեցին այն աշակերտները Կափառնայումի ժողովարանում: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքը համապատասխան չէ Աստծո կամքին: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ լիակատար փոփոխության անհրաժեշտությունը, սակայն պատրաստ չեն ստանձնելու անձնուրաց աշխատանքի բեռը: Ուստի բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք նեղացած հեռանում են, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Սա ծանր խոսք է. ո՞վ կարող է սա լսել»:» Քրիստոսի փափագը, 392:

Կրակն էր, որ իջավ Եղիայի զոհաբերության վրա, ինչպես նաև Գեդեոնի ընծայի վրա՝ հրեշտակին մատուցված: Մաքրագործության «կրակը» Աստծո Խոսքն է, որովհետև սուրբ դառնալը նշանակում է սրբագործվել Նրա Խոսքով: Այն «կրակը», որ ցած է նետվում երկրի վրա, երբ յոթերորդ կնիքը հանվում է, մատնանշում է մարգարեական պատգամի զորավորումը, որը վերջին օրերում բացվում է՝ յոթերորդ փողի հնչելու ժամանակ, այն իրադարձությունների վերջնական և կատարյալ իրականացման

ընթացքում, որոնք ներկայացված են յոթ որոտներով և հաստատված են Դանիել տասներկուսի երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններով, որոնք կնքված էին մինչև վերջին օրերը:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ բացվում է մարդկային փորձության ժամանակահատվածի ավարտից անմիջապես առաջ, ներառում է յոթ որոտների բացվելը, յոթերորդ կնիքի հանվելը, Դանիել տասներկուսի բացվելը և Դանիել տասներկուսի քառասուներորդ խոսքի ծածուկ պատմության բացվելը՝ հենց այն պատմության, որի վերաբերյալ հրեշտակը կտավյա զգեստներով Մարդուն հարցրեց, թե ինչ է լինելու այս հրաշքների վախճանը:

Կտավատե հանդերձներ հազած Մարդը պատասխանեց և ասաց.— Երբ դուք հասնեք 2023 թվականի հուլիս ամսում դադարման ժամանակի եզրակացությանը, դուք կհասնեք հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությանը:

Նա նաև ասաց, որ Հայտնություն տասներկուսի երեքուկես խորհրդանշական օրերի վերջում Դանիելի գրքից մարգարեական մի պատգամ պիտի ապակնքվեր, ինչպես նախապատկերված էր 1798 թվականին՝ վախճանի ժամանակով: Այն ճշմարտությունը, որ պիտի ապակնքվեր այն ժամանակ՝ երեքուկես խորհրդանշական օրերի ավարտին, պիտի գտնվեր հենց Դանիելի գրքի այն ինը համարներում, որոնք ցույց են տալիս և սահմանում Դանիելի գրքի կնքումն ու ապակնքումը:

Այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Երբ Քրիստոսը եկավ այս երկիրը, սերնդեսերունդ փոխանցված ավանդությունները և Սուրբ Գրքերի մարդկային մեկնաբանությունը մարդկանցից ծածկում էին ճշմարտությունը, ինչպես որ այն Հիսուսում է: Ճշմարտությունը թաղված էր ավանդության մի զանգվածի տակ: Սրբազան հատորների հոգևոր նշանակությունը կորած էր, որովհետև իրենց անհավատությամբ մարդիկ փակել էին երկնային գանձի դուռը: Խավարը ծածկել էր երկիրը, և թանձր խավարը՝ ժողովուրդներին: Ճշմարտությունը երկնքից նայում էր երկրին, բայց ոչ մի տեղ չէր երևում աստվածային դրոշմը: Մահվան պատանքի նմանվող մի մռայլություն պատել էր երկիրը:»

«Բայց Հուդայի ցեղից Առյուծը հաղթեց: Նա բացեց այն կնիքը, որ փակել էր աստվածային խրատի գիրքը: Աշխարհին թույլ տրվեց նայել մաքուր, չխառնված ճշմարտությանը: Ինքը՝ Ճշմարտությունը, իջավ՝ խավարը ետ գլորելու և մոլորությունը չեզոքացնելու համար: Երկնքից ուղարկվեց մի Վարդապետ՝ այն լույսով, որ պիտի լուսավորեր աշխարհ եկող ամեն մարդու: Կային տղամարդիկ և կանայք, որոնք տենչագին կերպով գիտություն էին որոնում, մարգարեության հավաստի խոսքը, և երբ այն եկավ, եղավ ինչպես լույս, որ շողում է խավար տեղում»: Spalding Magan, 58.

«Դպիրներն ու փարիսեցիները պնդում էին, թե բացատրում են Սուրբ Գրքերը, սակայն դրանք բացատրում էին իրենց իսկ գաղափարների և ավանդությունների համաձայն: Նրանց սովորություններն ու կարգախոսները գնալով ավելի ու ավելի

խստապահանջ էին դառնում: Իր հոգևոր իմաստով սուրբ Խոսքը ժողովրդի համար դարձել էր կնքված գրքի պես՝ փակ նրանց ըմբռնման առաջ»: Signs of the Times, May 17, 1905.